

Nevěřili byste, co on vám tam v těch odpadcích všechno našel! Panenku! Čurací! Autíčko! Na setrvačnick! Sbírkou známek a sem tam zase nějaké to kuličkové ložisko! Obojek na psa a nohu a krásnou flašku z fialového skla a... počkat! Řekli jsme nohu? Vraťte se o řádek výš a zkontrolujte to! No ano, je tam napsáno „nohu“! I děda se zarazil. Vážně v jedné hromadě odpadků uviděl... nohu? Podíval se znovu. A ouha. Nespletl se. A když se podíval lépe, uviděl kousínek dál i ruku. A pak ještě jednu a pak... ježišmarjá, další noha! A děda se podíval z odstupu a vykřikl! Všechny ty ruce a nohy, co tam na tom smetáku ležely, měly něco společného: patřily jednomu člověku! A ten člověk dýchal! Děda nelenil a pustil se do hrabání. Začal od hlavy a to bylo dobře, protože jen co odstranil první vrstvu odpadu, ten nebožák, kterému hlava patřila, zalpal po dechu, otevřel oči a řekl: „Co se to děje? Kde to jsem?“

„Na městském smetišti,“ řekl děda co nejlídněji, protože měl pocit, že musí muže uklidnit.

„Co je dneska za den?“

„Středa.“

„Tak to vážně nechápu!“ posadil se muž překvapeně a škrábal se za uchem. „Každou noc spím v popelnici, kromě čtvrtka, protože to vyvázejí odpadky. Jak to, že mě vyvezli už dneska?“

„Asi proto, že budou Vánoce. Vyvázejí v jiné dny,“ měl děda hned po ruce správnou odpověď.

A se zájmem se zeptal: „Vy spíte v popelnici? Nemáte domov? Jste bezdomovec?“

Muž přikývl, ale vůbec nevypadal smutně. Rozhlédl se kolem a s úsměvem konstatoval:

„Tady je to hezký! Tolik věcí! Já jsem si vždycky přál mít hodně věcí! Ale nikdy jsem na ně neměl peníze.“ Otočil se na dědečka: „Já mám rád věci, víte? A v popelnicích se toho dá najít!“

